

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **A. G.**

skazanej za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 maja 2026 r.

wniosku obrońcy skazanej

o wstrzymanie wykonania orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt XVIII K 113/13, uznał oskarżoną A. G. za winną popełnienia szeregu przestępstw, za które wymierzył oskarżonej kary pozbawienia wolności, a po ich połączeniu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności. Wymienionym wyrokiem został skazany także J. Ł..

Po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 30 września 2024 r., sygn. akt II AKa 221/22, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji, przy czym wobec A. G. w ten sposób, że umorzył postępowanie co do jednego z przypisanych jej czynów, złagodził niektóre

z jednostkowych kary pozbawienia wolności, a następnie orzekł karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. W pozostałej części wyrok utrzymał w mocy.

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wnieśli obrońcy aktualnie skazanych. Obrońca A. G., podnosząc zarzuty rażącego, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa materialnego (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 12 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k.) oraz przepisów prawa procesowego (art. 389 § 1 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 7 w zw. z art. 193 k.p.k., art. 410 k.p.k.), wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Łodzi do ponownego rozpoznania. Powołując się na przepis art. 532 § 1 k.p.k., wystąpił też o wstrzymanie wykonania wobec A. G. wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi, ewentualnie połączone z zastosowaniem wobec A. G. środków wymienionych w art. 266 k.p.k., art. 275 k.p.k. lub art. 277 k.p.k.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy wniósł o uznanie kasacji za oczywiście bezzasadną oraz o nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy A. G. o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje przesłanek, których zaistnienie przemawia za podjęciem takiej decyzji, ale przyjmuje się, że powinno to nastąpić w sytuacji wyjątkowej, gdy już wstępny ogląd sprawy prowadzi do wniosku, że prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji jest wysokie, a wykonanie orzeczenia przed jej rozpoznaniem, zwłaszcza w zakresie kary, spowodowałoby dla skazanego poważne i w zasadzie nieodwracalne następstwa, prowadząc do jego pokrzywdzenia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 18 listopada 2003 r., IV KK 347/03; z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07; z dnia 25 maja 2023 r., IV KK 105/23; z dnia 29 grudnia 2023 r., II KO 152/23). Ostateczne rozstrzygnięcie Sąd Najwyższy wyda na rozprawie, natomiast wstępny ogląd sprawy A. G. nie pozwala przyjąć, że wspomniane przesłanki do wstrzymania

wykonania orzeczenia zachodzą. Wstępnie trudno nie zauważyć, że przedmiotowa skarga wskazuje na naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisów, które co do zasady odnoszą się do postępowania pierwszoinstancyjnego i których naruszenie sygnalizowano w apelacji. Nie bez znaczenia jest też okoliczność, że w odpowiedzi na kasację prokurator postuluje jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Przeciwko uwzględnieniu przedmiotowego wniosku przemawia także skąpość jego uzasadnienia. Wynika z niego, że obrońca uważa, iż samo wniesienie kasacji i związane z tym przekonanie skarżącego o konieczności wydania przez Sąd Najwyższy wyroku kasatoryjnego, jest wystarczające do skutecznego żądania wstrzymania wykonania orzeczenia. Nie można się z tym zgodzić, choćby z tego powodu, że prawomocnemu orzeczeniu, w tym wypadku skazującemu, przysługuje domniemanie prawidłowości.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]

Zbigniew Puskarski